06/06/2020

Τι γιορτάζουμε την Πεντηκοστή

/ Αγιορείτικα

Αύριο η εκκλησία μας τιμά με την εορτή της Πεντηκοστής την Κάθοδο του Αγίου Πνεύματος.

Επειδή πολλοί είναι οι Έλληνες, που μόλις και μετά βίας γνωρίζουν τι συνέβη και τι ακριβώς γιορτάζουμε την Πεντηκοστή, η Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους παραθέτει το σχετικό απόσπασμα από τις Πράξεις των Αποστόλων και μια σύντομη αναφορά στο πνευματικό νόημα του γεγονότος.

Ο αναστημένος Χριστός, στο διάστημα της τεσσαρακονθήμερης παραμονής του στον κόσμο, παρήγγειλε στους μαθητές Του να μη φύγουν από τα Ιεροσόλυμα, αλλά να περιμένουν την υπόσχεση που τους είχε ήδη δώσει, ότι, όπως ο Ιωάννης βάπτισε με νερό, αυτοί θα βαπτισθούν με Πνεύμα Άγιο (Πράξεις 1,4-5).

Κι άξαφνα απ’ τον ουρανό βοή!

Κι όταν έφθασε η ημέρα της πεντηκοστής, ήσαν όλοι μαζί στο ίδιο μέρος. Κι έξαφνα ήλθε από τον ουρανό βοή, σαν να φυσά δυνατός άνεμος, και γέμισε όλο το

σπίτι όπου ήσαν συγκεντρωμένοι. Και παρουσιάσθηκαν γλώσσες σαν φλόγες πυρός να διαμοιράζονται σ’ αυτούς, και να κάθεται μία στον καθένα, και γέμισαν όλοι από Πνεύμα άγιο, και άρχισαν να μιλούν άλλες γλώσσες, καθώς το Πνεύμα τους έδινε δύναμη λόγου. Εξαιτίας της βοής αυτής μαζεύτηκε πλήθος, και ήσαν όλοι κατάπληκτοι, διότι ο καθένας τους άκουγε τους μαθητές να μιλούν τη δική τους μητρική γλώσσα, Πάρθοι, Μήδοι, Ελαμίτες, Ρωμαίοι, Κρήτες και Άραβες, και απορούσαν τί άραγε να σημαίνει αυτό. (Πλήρη διήγηση βλ. Πράξεις 2,1-41)

Ο Ιησούς είχε ήδη προαναγγείλει στους μαθητές ότι θα στείλει τον Παράκλητο, το Πνεύμα της Αληθείας που εκπορεύεται από τον Πατέρα, και Εκείνος, το τρίτο αυτό Πρόσωπο, για το οποίο γνωρίζουμε τα λιγότερα, θα τους οδηγήσει σε όλη την αλήθεια.

Η Πεντηκοστή είναι η εκπλήρωση αυτής της υπόσχεσης.

Γλώσσες πυρός μέσα από ένα βουητό εμφανίζονται πάνω από τον ευρύτερο κύκλο των μαθητών, που ήσαν συναγμένοι εκείνο το μεσημέρι. Μπορούμε να πούμε πιο εύκολα τί δεν ήταν αυτό. Δεν ήταν βέβαια γλώσσες, αλλά η μορφή δήλωνε την δύναμη του λόγου, ενδιάθετου και φωνούμενου, που δινόταν εκείνη τη στιγμή στους αγραμμάτους. Δεν ήταν επίσης φυσικό πυρ, αλλά η άκτιστη ενέργεια της θεότητας, η χάρις του Θεού που κατά κάποια θεία οικονομία γινόταν ορατή σαν φωτιά και σαν γλώσσες. Η φωτιά άλλωστε δήλωνε τη θέρμη της πίστεως, την κάθαρση, αλλά και το φως της αληθείας, αφού ιδιότητες του πυρός είναι να θερμαίνει, να καθαίρει και να φωτίζει.

Η κάθοδος του Ἁγίου Πνεύματος μετέβαλε τους μαθητές σε διδασκάλους της οικουμένης, και το θαυμαστό σημείο ήταν ότι μπορούσαν να συνεννοούνται στη γλώσσα του καθενός ξένου. Τους κατέστησε θεοφόρους και θεόπτες, ώστε να μεταδώσουν αυτό που εμπειρικά και χαρισματικά κατανοούσαν πλέον στην πληρότητά του: ότι ο Χριστός είναι ο σαρκωμένος και αναστημένος Θεός, η αληθινή, δηλαδή αιώνια, ζωή, ο Λόγος που συνέχει και ανακεφαλαιώνει τα πάντα. Οι γλώσσες ήταν σημείο της ενότητας της πίστεως. Μετά τη σύγχυση των γλωσσών στη Βαβέλ, ο Παράκλητος Θεός διανέμει τις πύρινες γλώσσες, τη γνώση και τη ζωή στον καθένα προσωπικά και σε όλο το σώμα της Εκκλησίας, ανακαλώντας όλο τον κόσμο σε ενότητα πνευματική.

Το πυρ των γλωσσών αυτών δεν ήταν η φωτιά του σπαθιού. Οι πνευματοφόροι μαθητές αγίασαν και κατέκτησαν την οικουμένη με τη φλόγα της αγάπης και την αυταπάρνηση της καθαρής καρδίας, μιμούμενοι τον Κύριό τους.

Με την Πεντηκοστή η αλήθεια ολόκληρη, όση μπορεί να χωρέσει ο άνθρωπος, δόθηκε άπαξ στην Εκκλησία μέχρι την συντέλεια του κόσμου

. Γι’ αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν αποδέχεται κάποια εξέλιξη στην κατανόηση των θείων μυστηρίων, δεν γνωρίζουμε δηλαδή εμείς σήμερα περισσότερα από όσα γνώρισαν τότε οι μαθητές και οι αρχαίοι Πατέρες, επειδή τάχα έχουμε στη διάθεσή μας μεγαλύτερη βιβλιογραφία και διαδικτυακή πληροφόρηση (η πείρα μας λέει μάλλον το αντίθετο). Η αλήθεια δόθηκε άπαξ, κι όποιος ελκύει με τον πόθο και τον αγώνα του την χάρι του Θεού, γίνεται δέκτης αυτής της αλήθειας που αποκαλύφθηκε κατά την Πεντηκοστή. Η αδιάκοπη αλυσίδα των Αγίων μεταφέρει σε κάθε εποχή ολόκληρη την αλήθεια, ώστε κι εμείς μέσα της να γινόμαστε ολόκληροι. Γι αυτό και η Ορθοδοξία επιμένει στο να ακολουθούμε τους Αγίους, που μας διδάσκουν με την πείρα του φωτισμού κι όχι με διανοητικά κατασκευάσματα.

Μπορούμε λοιπόν να μιλάμε και για την προσωπική μας Πεντηκοστή. Υπάρχει και το “προσωπικό υπερώο”, ο νους που συγκεντρώνεται στη δέηση. Εκεί γίνεται το μεγάλο θαύμα. Κάθε φορά που ο Θεός κάνει αισθητή την παρουσία Του στη ζωή μας (κι αλήθεια, μια μόνο τέτοια στιγμή φθάνει για να μας μεταμορφώσει) έχουμε και μια προσωπική Πεντηκοστή. Κι όταν στον εσπερινό της εορτής της Πεντηκοστής γονατίζουμε και παρακαλούμε για την επιφοίτηση του Πνεύματος, ας γνωρίζουμε ότι οι πνευματικές δωρεές είναι προσωπικές, όπως και οι πύρινες γλώσσες διανεμήθηκαν στον καθένα ξεχωριστά. Ο καρπός του Πνεύματος, η πίστη, η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η πραότητα, η ταπείνωση, είναι η ανταπόκριση του Θεού στον πόθο, στο φιλότιμο, στην ειλικρίνεια του καθενός μας. Αν η καρδιά αρχίζει να θερμαίνεται, και να λειώνει μέσα στο φως του Λόγου, τότε μετέχει ουσιαστικά στην ανέκφραστη αυτή δωρεά που δόθηκε τότε στο υπερώο της Ιερουσαλήμ.

Πηγή:
https://koutloumous.com/el/%CF%84%CE%B9-%CE%B5%CE%B9%CE%BD%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CF%80%CE%B5%CE%BD%CF%84%CE%B7%CE%BA%CE%BF%CF%83%CF%84%CE%B7/?